

عنوان مقاله:

بررسی اهمیت ماهیت آموزش و پرورش پیشرو در ایران

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی جامعه شناسی، علوم اجتماعی و آموزش و پرورش با رویکرد نگاهی به آینده (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

جمشید نیک زاد - دکتری مدیریت آموزشی، دانشگاه آزاد اسلامی کازرون.

زهره عارفی - کارشناسی زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی زاهدان.

سیده سارا میر نورالهی - کارشناسی ارشد مهندسی معماری، دانشگاه رسام کرج.

محمد قبادی سیرت - کارشناسی ریاضیات و کاربردها، دانشگاه سمنان.

خلاصه مقاله:

آموزش و پرورش پیشرو بر بنیان علم روان شناسی، جامعه شناسی، اصول یادگیری و تدریس استوار است و نقش اصلی و اساسی را در فرایند آموزش و یادگیری را به عهده دانش آموزان می گذارد. همه برنامه ها و فعالیت های آموزشی آن با توجه به نیازها، علایق و توانایی های فراگیرندگان در هر دوره سنی تهیه و اجرا می شود در این دیدگاه یادگیری عبارت است از: « ایجاد تغییرات نسبتا ثابت در رفتار بالقوه یادگیرنده مشروط بر این که این تغییر بر اثر اخذ تجربه حاصل شده باشد، نه این که حاصل عواملی چون خستگی، استعمال داروها و تغییرات ناشی از بلوغ باشد». منظور از تغییر رفتار در اثر تجربه، تغییراتی است که در اثر برخورد و تعامل فرد با محیط در طرز تفکر، عادت ها، تمایلات و اطلاعات وی روی می دهد همان که ملاحظه می شود در این تعریف به نقش تجربه و فعالیت یادگیرنده در جریان یادگیری اهمیت داده شده است در نتیجه نقش علم در فرایند تدریس به کمک یادگیرنده است تا بتواند تغییرات مطلوب را در رفتار خود بوجود آورد.

کلمات کلیدی:

آموزش و پرورش پیشرو، تعلیم و تربیت، پیشرفت گرایی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1832062>

